

та. Започва се сѣчъ съ сабли. Турскитѣ пехотински войски се затириха на помощъ. Руската конница избѣга... Примѣстиха ни близо до боя. Караше ни единъ турски войникъ съ прѣвързана ржка. Той често охкаше отъ болки. Войниците прѣбираха умрѣлитѣ и раненитѣ си другари.

Страшна гледка! Прѣснати глави и мозъкътъ се разсипалъ на земята като каша, ржцѣ паднали на една страна, крака—на друга... Трупове—руски и турски—се натъркаляли, за да станатъ храна на орлитѣ...

А раненитѣ? — Единъ останалъ съ едно ухо, други — безъ носъ, трети съ избодени очи, на други корема раздранъ и червата му се влачатъ по земята...

— Не е шега туй битката, братя! — Морѣ, касапница, дѣто хиляди хора се избиватъ единъ други и умиратъ като псета...

VI. Башибозукъ.

— Войската се разположи на почивка. Насъ ни облѣкоха въ турски дрѣхи, а на главитѣ ни поставиха фесове. Заведоха ни по-далеко отъ войската край палатката на главния паша. По едно врѣме гледаме отдалече се зададоха много турци. Единъ отъ тѣхъ дойде напредъ, поклони се на пашата и почна да му приказва нѣщо. Пашата махна съ ржка и отъ множеството се отдѣлиха десетина души, които носѣха пълни съ нѣщо човали върху рамѣнитѣ си. Тѣ се доближиха до пашата и тѣй сжщо му се поклониха. Послѣ хванаха човалитѣ и ги изгърсиха. А изъ тѣхъ се натъркаляха по земята човѣшки глави... Намъ притѣмнѣ прѣдъ очитѣ! Пашата потупа тия хора по гърбоветѣ, бръкна въ джебоветѣ си и извади шепа златни пари, па даде на всѣкому отъ тѣхъ...